* * *

"Заворожи мені, волхве!
Заворожи мені, волхве..."

Сидить по мавпі на зорях, на місяцях.
Респектабельні пілігрими
в комфортабельних "Волгах"
"ходять" по шевченківських місцях.
Вербують верби у монографії.
Вивчають біо— і гео-графію.
Полюють в полі на три тополі...

А цікаво, багато б із них потрафили
пройти шляхами його долі?

Давайте чесно,
не кнопки ж ми й не педалі.
Що писав би Шевченко
в тридцять третьому,
в тридцять сьомому роках?
Певно, побувавши в Косаралі,
побував би ще й на Соловках.

Загартований, заґратований,
прикиданий землею, снігами, кременем,
досі був би
реа
білі
тований.
Хоч посмертно, зате — своєвременно.

Звісило з трибуни блазенський ковпак
забрехуще слово.

Було так, було так, було так, було так...
А може, було інакше?

"Чуєш, батьку?
Чую, синку!.."
Пропадали ж люди ні за гріш.
Передсмертно лаявся Косинка.
Божеволів у тюрмі Куліш.
Курбас ліг у ту промерзлу землю!
Мовчимо.
Пнемося у багет.
Як мовчанням душу уяремлю,
то який же в біса я поет?!